

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (7)

Fiul Sunamitei

J.T. Mawson

2 Împărați 4, 18-23: Copilul s-a făcut mare. Și într-o zi când se dusese pe la tatăl său la secerători, a zis tatălui său: „Capul meu! Capul meu!” Tatăl a zis slujitorului său: „De-l la mama lui!” Slujitorul l-a luat și l-a dus la mama lui. Și copilul a stat pe genunchii mamei sale până la amiază, și apoi a murit. Ea s-a suit, l-a culcat pe patul omului lui Dumnezeu, a închis ușa după ea, și a ieșit. A chemat pe bărbatul ei, și a zis: „Trimite-mi, te rog, un slujitor, și o măgăriță; vreau să mă duc în grabă la omul lui Dumnezeu, și apoi mă voi întoarce.” Și el a zis: „Pentru ce vrei să te duci astăzi la el? Doar nu este nici lună nouă, nici Sabat.” Ea a răspuns: „Fii pe pace!”

2 Împărați 4, 32-37: Când a ajuns Elisei în casă, iată că murise copilul, culcat în patul lui. Elisei a intrat și a închis ușa după ei amândoi, și s-a rugat Domnului. S-a suit, și s-a culcat pe copil; și-a pus gura pe gura lui, ochii lui, mâinile lui pe mâinile lui, și s-a întins peste el. Și trupul copilului s-a încălzit. Elisei a plecat, a mers încoace și încolo prin casă, apoi s-a suit iarăși și s-a întins peste copil. Și copilul a strănutat de șapte ori, și a deschis ochii. Elisei a chemat pe Ghehazi, și a zis: „Cheamă pe Sunamita.” Ghehazi a chemat-o, și ea a venit la Elisei, care a zis: „Ia-ți fiul!” Ea s-a dus și s-a aruncat la picioarele lui, și s-a închinat până la pământ. Și și-a luat fiul, și a ieșit afară.

„Îți merge bine?” – Cum inimile zdrobite prin necaz găsesc mângâiere și binecuvântare

Dealuri însoțite și văi umbrite alternează pe pământ, tot așa cum câmpiile roditoare alternează cu pusturile arse de soare. Dumnezeu a făcut așa, căci El este un Dumnezeu al diversității, așa cum arată toate lucrările Lui, și viața noastră se aseamănă cu aceasta. Ea este bogată în schimbări. Drumul nostru ne duce pe înălțimi și prin adâncimi, noi cunoaștem zile când râdem și când plângem, înălțimile munților ne oferă priveliști minunate, în timp ce văile ne împiedică privirea, da, parțial parcurgem prăpăstii întunecoase, din care se pare că nu vom mai ieși.

Ce păreri greșite și limitate au unii oameni despre viață. Pe de o parte doresc să limiteze râsul și pe de altă parte să-și rețină lacrimile. Dar este o legalitate, să faci pe una, și este mândrie, să încerci să faci pe cealaltă. Legalitatea vine din firea pământescă, iar mândria vine de la diavolul. Sunt unii care gândesc că în viața creștină nu există nici-o bucurie, și sunt alții care se miră că în viața creștină sunt necazuri. Credința celor dintâi nu a înțeles că Dumnezeu oferă totul din belșug pentru a fi savurate, și ceilalți nu înțeleg că ochiul lui neobosit de Tată veghează asupra noastră și El deseori vede că este necesară pedeapsa și disciplina pentru a nu ne îmbuiba în lucrurile materiale și să uităm sau să disprețuim lucrurile scumpe și veșnice și să ne îndepărtăm de El, Dătătorul tuturor bunătăților.

Privește cum aceste două aspecte sunt prezentate în experiențele Sunamitei. Ea era o femeie bogată și posesoara unei moșii mari, dar ea era mare și din

punct de vedere moral, aceasta a devenit vizibil când a putut cere ceva pentru ea, sau pentru soțul ei. »Eu locuiesc liniștită în mijlocul poporului meu«, a zis ea. Ea a fost o femeie mulțumită, și ce ar fi putut face împăratul, sau mai marele oștirii pentru ea? Un om mulțumit este mare din punct de vedere moral, și așa trebuie să fie toți copiii lui Dumnezeu. În general există părerea, că acela este *mare*, care posedă mult, dar viața omului nu constă în aceea, că el are multe bunuri, ci »evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.« Omul evlavios este acela care umblă cu teamă față de Domnul și savurează prezența Domnului, așa cum a savurat această femeie, la care locuia Elisei. Numai un astfel de om este în stare să învingă privilegiile și avantajele lumii, care atrag pe mulți fără să-i poată satisface.

Elisei a prezentat pe Dumnezeul mare și viu, care v-a răsplăti pe cel ce dă chiar numai un pahar cu apă rece. Această femeie sunamită a avut grijă în mod deosebit de bunăstarea profetului, de aceea nu a lipsit răsplătirea. Bucuria pământească, care îi lipsea, i-a fost dată. La un moment dat, această femeie fără copiii a strâns la piept un fiu. Acesta era darul lui Dumnezeu pentru ea. A intenționat El să-i facă bucurie prin acest dar? Cu siguranță! Ce ciudat este, că sunt oameni care gândesc că Dumnezeu nu vrea ca ei să fie fericiți cu privire la darurile Lui! Ce redusă este cunoașterea lor cu privire la El! Am fost cu creștini laolaltă, care gândeau că este voia lui Dumnezeu să fie tratați ca robi și să fi împotriva lor, să le iei toate bunurile, ca să nu se poată bucura prea mult de ele. Ei se temeau să încredințeze averea lor și pe ei înșiși lui Dumnezeu. Cum pot astfel de credincioși să fie creștini fericiți și martori ai lui Dumnezeu?

Cât de cu totul altfel, decât această părere greșită, se vorbește în Biblie despre Dumnezeu. Citim deseori că El face bine și își revarsă binecuvântările peste ai Săi, ca să le umple inimile cu hrană și bucurie (Faptele Apostolilor 14, 17). Fără îndoială, este voia Lui, ca copiii Lui să savureze aceste lucruri, care corespund voii Sale, primindu-le cu mulțumire și fiind sfințite prin Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciune (1 Timotei 4).

Suntem siguri, că locuința acestei Sunamite era fericită. Să se bucure pe deplin ani la rând de ea și să nu ia în seamă binele omului lui Dumnezeu? Ar fi greșit să presupunem așa ceva. Dar în timpul acestor ani, în care a vegheat asupra creșterii fiului ei, nu ni se relatează despre nicio vizită a omului lui Dumnezeu în casa ei, cu toate că el își avea camera și patul lui acolo. Un lucru este sigur: ea mai avea de învățat și alte lecții, și acestea sunt scrise spre atenționarea noastră. Ea a învățat, că omul lui Dumnezeu era mai bun decât posesiunile ei și că acesta putea să aducă binecuvântări mai mari în viața ei și în căminul ei, decât acelea pe care ea le-a cunoscut vreodată; ea a învățat, că dacă Domnul este desfătarea ei, El îi va da tot ce-i dorește inima (Psalmul 37). Dar acum trebuia să învețe, că locțiitorul lui Dumnezeu era singurul ei izvor în necazul ei, prin care harul și puterea lui Dumnezeu sunt mai mari decât moartea. Ea putea să umble în umbră, tot așa cum a umblat în strălucirea soarelui, ca să vadă că omul lui Dumnezeu era același în ambele împrejurări. Inima care a învățat aceasta cu privire la Hristos, va fi îmbogățită cu o cunoaștere mai mare decât orice bucurie pământească, așa că va putea spune împreună cu apostolul Pavel: »M-am deprins să fiu mulțumit ... să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește« (Filipeni 4, 11-13).

Avem aici o mulțime de dovezi despre vremelnicia chiar și a celor mai bune lucruri ale acestei vieți. Copilul crescuse, și într-o zi a murit la amiază pe genunchii mamei sale. Dacă vestea acestei vieți tinere a făcut-o așa de fericită,

în punctul culminant al anilor, când pământul și-a dat rodul sub acțiunea secerei, la zenitul zilei a venit lovitura, pe care nici brațul și nici dragostea mamei nu a putut s-o oprească. Moartea l-a luat, și ea a rupt inima ei.

Distrugerea speranței acestei femei bogate și gândul la felul cum ea sta acolo singură cu copilul ei mort în brațe, ne pune înaintea ochilor realitatea vie, că niciun loc sub soare nu este sigur înaintea necazurilor, sau inaccesibil morții. Dacă nu am învățat această lecție și ce înseamnă ea – fie în experiențele triste, sau în părtășia cu Dumnezeu -, atunci nu am ajuns departe în cunoștințele noastre creștine, și nici nu am înțeles mărimea Mântuitorului nostru și gingășia inimii Lui. Moartea este prezentă. Știm cui să ne adresăm, atunci când devenim conștienți de prezența ei? »Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor.« Știm noi unde se găsește viața? Nimic din ceea ce noi posedăm în domeniul vieții naturale, nu putem să păstrăm. Sunt simpatiile noastre îndreptate spre lucrurile de dincolo, unde Hristos șade și unde moartea nu poate pătrunde?

Este o lecție grea, dar noi trebuie s-o învățăm: moartea este aici. Ea trebuie învățată, fie în părtășia cu Dumnezeu, sau dintr-o astfel de experiență, de care a avut parte și această femeie. Pentru fiecare dintre noi este valabil »Omul de afară trece«, și lucrul cel mai scump inimii omenești îi poate fi răpit deodată. Omul poate să încerce să se apere și să se împotrivescă dușmanului care se apropie, dar moartea nu ține seama de aceasta. El va încerca probabil să-și strângă toate comorile și, ca să alunge moartea, le va dărui pe toate, da, s-ar putea ca el însuși să se ofere ca jertfă, dar fără folos, nu ajută la nimic. Moartea nu poate fi învinsă și nici mituită, și nici nu este gata să primească un înlocuitor. Dragostea omenească este neputincioasă, ea se va face de rușine, va trebui să părăsească terenul, atunci când moartea solicită ceea ce îi este rânduit. Și urechile care nu aud, urechile închise, ochii care nu văd, inima care nu mai bate, împietrită prin moarte, toate acestea mărturisesc despre rupțura deplină. Ce am face noi, dacă am avea parte de o astfel de experiență?

Să privim drumul acestei femei, căci ea a fost așa de mare în necazul ei, ca în zilele rodirii și bucuriei. Mai întâi, ea a pus pe fiul ei pe patul profetului. Ce povară a dus ea în acea cameră, în care a trăit și s-a odihnit profetul! O vedem intrând cu capul plecat și cu lacrimi în ochi, zdrobită, istovită și zăpăcită, și cum se pleacă smerită în rugăciune. Presupun că a făcut așa, căci ea a ieșit afară supusă vocii lui Dumnezeu și cu liniște în inimă. Un cuvânt umplea inima și buzele ei: »Bine«. Cu acest cuvânt a răspuns la toate întrebările (versetul 26).

Știa că nimeni nu-i poate înțelege necazul, așa ca omul lui Dumnezeu, căruia îi datora bucuria, pe care acum o pierduse. Și dacă acum l-ar putea aduce înapoi în acea cameră, care era a lui, atunci el va găsi acolo necazul ei. Ah, sunt multe inimi, care odinioară au fost pline de bucurie în prezența Domnului, și în care acum este mult necaz. Necazul își poate avea cauzele în îndepărtarea de Domnul, sau într-o pierdere asemănătoare, așa cum a simțit-o mama lipsită de fiul ei. Într-un fel sau altul este moartea, fie ea morală, spirituală sau reală, și din adâncul inimii se înalță dorința: »Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale.«

Necazul ei nu i-a răpit hotărârea caracterului ei, și în acest caz nu era timp de pierdut. Așa este în toate cazurile, când s-a pierdut bucuria și binecuvântarea; necazul poate să te facă insensibil sau indiferent. Cu siguranță te face insensibil, când prezența și compasiunea Domnului nu este cunoscută. Atunci duhul, luat complet în stăpânire de necaz, devine deosebit de întristat, insensibil și egoist. »Mă voi ridica acum și voi cutreiera cetatea, pe străzi și pe drumuri mari; voi căuta pe cel pe care-l iubește sufletul meu«, spune mireasa

în Cântarea Cântărilor, care a devenit indiferentă de cel care o iubea și care a pierdut bucuria părtășiei cu el. »Vreau să mă duc în grabă la omul lui Dumnezeu, și apoi mă voi întoarce«, a fost hotărârea acestei femei, și a zis slujitorului ei: »Mână, și pleacă, să nu te oprești pe drum decât când ți-oi spune.«

Să nu crezi că vreau să pun pe aceeași treaptă două lucruri, care sunt diferite, că amestec necazul unei inimii, pricinuit de moarte, cu necazul unei inimii care a pierdut bucuria prezenței Domnului. Nu fac aceasta. Dacă omul lui Dumnezeu nu locuiește în camera pregătită lui, dacă Hristos nu este în inimă, diferența este mică între pașii următori. Foarte important este însă: să-L cauți pe El, fără pierdere de timp să-L aduci înapoi. Și aceasta este, ce a făcut această femeie. Se pare că soțului ei i-au lipsit anumite simțăminte duhovnicești, sau înțelegere spirituală. Nu putea înțelege, ce foloase puteau să aibă, dacă omul lui Dumnezeu era la ei în altă zi, decât ziua de sabat, sau ziua de lună nouă. Asemenea multora, a căror religie este o chestiune cu însemnătate ceremonială, un lucru, pentru care o zi din săptămână este suficientă, și care nu au nicio înțelegere, că unii dintre noi simt nevoia să aibă în fiecare zi părtășie cu Domnul. În orice caz, femeia din Sunem nu a avut nici dorința și nici timpul să dea explicații în acest punct. Relațiile ei cu omul lui Dumnezeu nu erau relații formale. Ea simțea, că nimeni altul în afară de el nu putea să înțeleagă necazul ei. și ea a trebuit să-l verse în aceiași zi înaintea lui. Dar graba ei nu era rezultatul unei panici îngrozitoare, așa cum dovedește răspunsul ei nobil dat soțului ei. Ce încredere avea ea în Dumnezeu și în profetul Lui, când a zis: »Bine«!

Omul lui Dumnezeu a văzut-o de departe, și noi putem fi siguri, că și Domnul nostru cunoaște primele mișcări, pe care noi le facem spre El în astfel de situații, oricât de departe am fi noi de El. Lui Elisei îi era ascunsă cauza venirii ei, dar nimic nu este ascuns pentru Domnul nostru. Slăvit să-I fie Numele! Așa cum ea a evitat o discuție cu soțul ei nepăsător despre necazul ei, tot așa a evitat discuția și cu Ghehazi. Răspunsul ei dat acestora este: »Bine«. El arată, cât de convinsă a fost ea, că nu slujitorul, ci numai Domnul poate s-o ajute în necazul ei. Și ea se pleacă la picioarele lui și acolo își varsă inima plină de necaz. Și ea nu se lasă alungată de la el, și nici atunci când se părea că el a împuternicit pe Ghehazi să învieze copilul. Ea vrea să aibe pe omul lui Dumnezeu. »Viu este Domnul! și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi«, zice ea. Prezența lui a devenit necesitatea vieții ei.

Acesta este drumul inimii, prezentat simplu, fie al unei inimi zdrobite, sau al unei inimi care s-a abătut. Numai un slujitor nu este suficient. Numai atingerea personală cu Hristos și tovărășia Lui poate să rezolve problemele. El trebuie să ocupe din nou locul pe care L-a avut odinioară în inimă. El trebuie să acționeze în cazurile de necaz și păcat. El este mai mare decât acestea două. În puterea Domnului Elisei a readus la viață copilul mort și l-a dat mamei lui. Și aceasta s-a plecat din nou înaintea lui, dar nu în necaz, ci în adorarea lui Dumnezeu, căruia el îi slujea.

Nu este felul Domnului, de a învia morții în zilele noastre. Cei care mor în Domnul, sunt ai Lui, și este cu mult mai bine. Dar El poate, și pentru noi lasă să vină viața în moarte. El poate, și El schimbă necazurile noastre cele mai mari în cele mai minunate binecuvântări; dar El face aceasta prin aducerea noastră în apropierea Sa și umplând inimile noastre goale.